

שמיח

בעיה לגמרי אחרת. רבים מבני דור זה הודו בפניו, כי כל "התקופה היא" היתה משגה. השקפתם על השמדת היהודים מסתמכת באימרתו של טאליראן לפוליאן: "זה היה גרוע מפשע, זו היתה שגיאה!" הם מתעניינים בכל הנעשה אצלנו — עד כמה שהם בכלל מתעניינים בנעשה בישראל — ואוהדים אותנו, כישראלים. כלפי היהודים, אין הם מרגישים בנות. בזה דר מה מצבם למצבו של הימין הקיצוני בצרפת וללאומנים בדרום-אפריקה, שהם אוהדי מדויגת ישראל ושינאי יהודי ארצם.

ולבסוף, הדור הצעיר. הם אנטי-מיליטריסטים, עושים את שרות-החובה הקצר שלהם 12 חודש — בחיבר רצף. עביר 76 מטוסי-הסילון מדגם F86 של חיל-האוויר הגרמני נמצאו עד כה רק 32 טייסים, ואין להפעיל אפילו שליש של הטייסות. עושים פרסומת, עושים תעמולה, לא עויר. מחפשים מתנדבים למשמר הגבול ואין. מחפשים מתנדבים לחיל-הים הגרמני — אין. משרתים את שרות-החובה ולא חותמים קבע.

★ ★ ★

מהתרת צפון-אפריקאים

ה ופתעתי הראית כאן מספר ניכר של צפון-אפריקאים. כל צפון-אפריקאי בעל דרכון צרפתי דינו כדיון צרפתי, לכן מגיעים אלגיראים וקצת מרוקאים הנה ומחפשים עבודה. ניכר גם מספר האיטלקים; כמעט כולם מהחלי העוני בדרום איטליה. שם שורר חוסר-עבודה, בגרמניה מורגש חוסר ידי-עובדות.

הצפון-אפריקאים על פי רוב שקטים, ואם הורגים הם משהו, הרי זה אחד מהם, עקב ריב פוליטי על רקע מאורעות אלגיריה. המחתרת האלגירית פועלת כאן בשלושה מערכים נפרדים עד כדי כך, שאחד מהם עלה מקומם של השני ואין שום קשר ביניהם. מערך א' הם הצפון-אפריקאים המ' קומיים, המאורגנים אמנם, אך נמנעים מכל פעילות פרט "לתרומת" חלק ממשכורתם. מערך ב' הוא המורו ביותר. הוא קשר ישר בין העולם התחתון הגרמני של המבורג, דרך העלם התחתון הצרפתי של פריס, אל מנהיגות המחתרת האלגירית בפריס. מת עסקת הברחה וזירה, וכל מה שפיץ בזה. המערך ג' פועל בחוצפה רבה, כמעט בגלוי: רכישת נשק מן הדגים הגדולים, סוחריה רכישת הבינלאומיים.

אולם כל שלושת המערכים כאחד משו תדלים להימנע מכל צעד שיביא איתם לתשומת-לבה של המשטרה הגרמנית.

★ ★ ★

נערות חופשיות רק לברברים

ק א כן האימולקים. לא פעם גורמים הם לצרות צוררות בהתנגשויותיהם עם האגליב-שטארק, הנער הפרוע הגרמני. הן האגליב-שטארק מתחלקים לשני סוגים: הברברי טים, שהם מין סדייבויט רעשנים בתלבושת עובדים ומתפרנסים בכבוד. מופיעים בחברה, פחות או יותר סגורה כלפי חוץ, מסדרים נשפיות רעשניות, מתרוצצים על אופנועיהם ומרגיזים באלף צורות את הבורגני המסכן. בערך כמו בתל-אביב.

הסוג השני הם הברברים. תלבושתם פחית רעשנית בדרך-כלל, חברתם גמישה יותר ופחות סגורה. רוב הברברים עצלנים מ' בטו-לודה, משתדלים להסתדר מבלי לעבוד. על פי רוב מצליחים הם, אפילו אם דרוש מאמץ פי שניים להמנע מעבודה מאשר ל' עבד. אפילו כאשר ברבר עובד פעם ויש מזג אוויר קיצני יפה (דבר די נדיר כאן בצפון), הוא מסוגל לעזוב את עבודתו בן אמצע, לקפוץ על אופנועו, לקחת את נע' רתו ולנסוע אתה לים.

בין ברברים ובין איסקט (כינוי לפושט טקים האיטלקיים הצעירים בגרמניה), היו מספר התנגשויות ותמיד על אותו הרקע: הבנות. הנערות של הברברים מתנהגות בתחשיות, דבר שאינו מובן לבני-הדרום הפרימיטיביים. הם מתנכלים לעבודות, קור' צים להם עין, פותחים בשיחה בלתי רצויה ואינם רוצים להבין כי נערות הברברים חופשיות רק לברברים — וכבר מתחילה

הי' שעה

אשה זו מסמלת את הגרמני היום: ליהנות משעשועות עולמו של חומריות הנערם מכל צד. הבארים מלאים, הכבישים הומים נופשים ואין לאיש פנאי, וגם חשק, לחשוב על בעיות-העולם המשעממות.

ההתנגשות: מכות, מקלות, סכינים, שמח! בהמבורג השתמשו כבר בנשק חם.

★ ★ ★

סוף שבוע מוצדח ורטוב

ה פועד כאן מרויח טוב — ואינו יודע מה לעשות עם כספו. אמביציות נשגבות כמו אצלנו — שכון, ארוזיקור, מיקרה, שטיח — אין לו. לאכול הוא מסוגל רק כמות מסוימת והאוכל הוא זול. דרך-אגב, אוכלים כמויות פנטסטיות.

בסוף השבוע משחררים את חצי הפועלים ביום שישי בערב ואת החצי השני בשבת בצהריים; יום א' חופשי כולום. בצורה זאת יש לכל פועל ס' שבוע של יום וחצי, וכל שבועיים סוף-שבוע של יומיים שלמים. אם מזג-האוויר יפה, מתחילה נהירה גדולה מן העיר, יוצאים עמוסים באהלים, כלי-מטבח — על אופנועים, קטנועים, מכוניות ואפילו על אופניים. כאשר מזג-האוויר גשום נשארים בבית, ומשתכרים. רוב רובם של בתי-הקפה הזולים פתוחים עד 4 לפנות בוקר, ועבור אלה אשר טרם נפלו מרגליהם או גרמו את כספם, יש ברים מיוחדים ה' פותחים ב' בבוקר.

קשה היה לי להתרגל למראה נשים שור' תית ומשתכרות. לא רק בחברת בעליהן או האהיבתן, בצורה אלגנטית, כנהוג אצלנו, אלא לבד, פשוטות-העב, בצורה לגמרי לא אלגנטית, ובמטרה ברורה להשתכר על מנת להשתכר. באנגליה פיתחים את בתי-המרוח בשעה 11 בבוקר, וכבר משעה 10 עומדות הזקנות בתור לפני הדלת. אלה הן המנקות אשר ניקו את בנייני-המשרדים הגדולים ב' שעת הלילה והביקר המוקדם. מצפות ל' טיפה המרה על מנת לשכוח מעט את מרידות התינו. בגרמניה אין צורך לחכות בתור. הכל פתוח, ומסע-שיכרות לילי נמ' שך עד למחרת בשעה 9 או 10.

ביום א' בשעות אלה רואים אותם בר' חוב, אהרונני משתכרי הלילה, זוגות וגם בר' דדים או בודדות, עוזבים את בתי-הקפה. בקיץ, במזג-אוויר נאה, לא יטרחו למצוא את הדרך הארוכה הביתה; מוצאים אותם ישנים בגנים הציבוריים. תחילה חשבתים למחוסרי-קורה, שוטטים, עד שנתברר לי כי רוב-רובם פ' עלים אמידים, אשר הגוימו בשתייה. בעוד כמה שעות יתעוררו, יעלו על החשמלית או הרכבת-התחתית ויחזרו לחיק משפחתם, לאחר שבילו "סוף-שבוע מוצדח". לחשוב על דברים רציניים, שברומו של

עולם — למי יש זמן? עסוקים בלעשות שמח!

★ ★ ★

האמנות המופשטת

ע וד לפני גל החום שפקד את גרמניה בקיץ זה, הלך והתפשט הנוודיזם. תחילה היתה אמנות מופשטת זו מוגבלת לכמה חופים סגורים, אך השנה נפתחו בפניה חלקים משפת-הים הפתוחה. בשפת-הים נק' ראים מקומות אלה חוף-ים חבשי. מסת' בבים בהם משפחות שלמות, ערומות. ההתעניינות הציבורית בספורט חדש זה הניעה למדי פלישה המונית אל חופי הנו' דיסטם. הסקרנים, שלא השכילו לכבד את מנהגי המקום, עוררו את המת הנודיסטים. אלה, הידועים כגלוי-לב, רגזו על הפלישה, הקימו שערוריות. העת נית הסנסציונית הת' לבשה על המציאה, כיסתה את הגופות ה' ערומים לאורכם ולרחבם.

בין רבבות הסקרנים הייתי גם אנוכי. בחברת כמה מידידי הברברים בקירתי ב' חוף החבשי הגדול ביותר בגרמניה, באי סילט. מי שלא ראה מחזה כזה מימיו — לא הפסיד מאומה. כי התגובה הראשונה למראה האנשים הפשוטים, היתה אכזבה עמוקה. כולם היו זקנים או ילדים, אף חתיכה אחת ראויה לשמה! כי חתיכה כזאת מצליחה גם בביקיני, או מדוע תגלה את כל קלפיה?

שמעתי שישנם חופים חבשים רחוקים יותר, שהגישה אליהם אפשרית רק לבעלי מכוניות. שם, שמעתי, באמת שמח. העוסקים בנוודיזם שם הם צעירים וצעירות, המתמס' רים לספורט בריא זה בגוף ונפש.

★ ★ ★

לא כמו בחדרה

מ ה עושים צעירים שאין להם מכר ינה, והעוסקים בנידיום כל אחד בנפרד, בחדר-האמבטיה שלו? שאלתי את עצמי את השאלה והגעתי למסקנה: מה שטוב בחדרה טוב גם בהאמבורג. ארגנתי כמה חברה ויצאנו לקומיץ. בדרך "ארגנו" כמה דברים טובים למאכל ולשתיה, ותקענו יחד על שפת-הים של טימרסדורף, כשעתיים נסיעה מהאמבורג. היו שם המון כסאות ריקים, והלילה היה קריר במצאת. הופ! וכמה כיסאות מצאו את עצמם במדורה. שרנו ורקדנו. פתאום הופיעו ה"פטר" (שוטרים), הקיפו אותנו ועצרו אותנו. למה? שוטטות! אבל לא רק אותנו עצרו. למחרת

קראנו בעתונים שבאותו לילה עצרה המש' טרה 47 בחורים 45' בחורות. איזה בדיחות עפו על חשבון שני הבחורים הגלמודים שלא היו להם בנות-זוג!

★ ★ ★

ניוון השכבה העדיונה

ב הותי שייך לברברים, גיליתי צד נוסף של פלות החיים אשר כמעט והספיק להגיע עלי עם שמצאתי — למ' רות הכל — די ס'מפטי.

בלצור, הפילוסוף שלנו, המכונה "פרר" פסור", קרא לי יום אחד וסיפר: זה עתה ניגש אליו איזה בורגני, ששילם עבורו בירה ובכלל היה קצת יתר מדי ידידותי. הפרופסור חשב שזה סתם הומו וכבר רצה להסביר לו כי אמנם ברברים אינם מתעסקים עם דברים אלה, אבל תמורת בקביק בירה נוסף וקופסת סיגריות הוא מוכן לספק לו את הכתובה הנכונה.

נתבר כי האיש היה הרבה יותר מזר: הוא חיפש צעיר שיסכים לקבל ממנו — עבורו תשלום, כמובן — מכות רצת. עוד סדיסט. הפרופסור לא היה מעוניין.

כאשר שמעתי את הסיפור, רתח דמי. תארתי לעצמי שזה איזה שומר מחנה-ריכוז לשעבר, שהרבצת מכות הפכה אצלו לתאחה הזידה המספקת אותו. החלטתי לספל בו, לאחר חיפוש קצר מצאתי. שנאתי אותו מן המבט הראשון. עיני חולדה, פרצוף חולדה, שיני עכברוש.

הבאתי אליו את אוטו, בחור שגם כו' חותיו השכליים וגם כוחותיו הגופניים דר' מים לאלה של לני בעל אנשים ועכברים. אמרתי לעכברושי: "תרביץ לו עד שהיה כמעט בלי הכרה, אז תזרוק אותו לרחוב ולא תשלם!"

ענה: "חס ושלום!" אמרתי: "אבוא אתכם, ולפני שתכנסו לבייתך תחן לי את הכסף עבורו!" העכברוש התחיל להתמהמה. הוצאתי את הפניון האיטלקי שלי, וראיתי שהוא כבר מתחיל להצטער. לא יעזר לו, שכנעתי אותו. הוא רק לא ידע כי סיפרתי לאוטו שהעכברוש רוצה לקבל מכות, ושירביץ לו. כשעזבתי את העיר, אחרי שבועיים, עוד היה העכברוש בבית-חולים. אומרים שנפל בשיכרותו, שבר שתי צלעות ויד. התגלגל כנראה במדרגות, כי הרופאים מצאו בו חבלות בכל גופו. אני שונא עכברושים.